"Він уперше поцілував мене на великдень. Я не соромилась, бо був ранок і в дворі цвіла абри-коса…"

Кіптяве полум'я свічки хлюпалось об дно черепка з розтопленим воском. Пальці опускали яйце в фарбу і свіжіло воно цвітом абрикоси — червоно-білим, як весняний день.

— Мамо, досить писанок. Лягай уже. Тобі не можна стільки працювати. — Голос долинав з кім-нати, де чулося гупання праски і пахло білизною.

— Ні, доню, завтра приїдуть гості. Треба, щоб усім вистачило. — Примружені очі оглядали пи-санку, немов шукали в її морелевому цвіті загублений спомин.

"…Він підніс мою писанку до місяця і вдивлявся, вдивлявся, не відриваючись, немовби про-довжував вранішній цілунок. Місячне сяйво рідким сріблом цідилося крізь верховіття на обличчя, руки. Я віддала йому того вечора свою писанку…"

— Лягайте, вам більше не можна працювати, — зять стояв, обіпершись об одвірки, в руці тримав розгорнуту книгу.

— Зараз. Ось тільки змішаю зелену фарбу з галуном, та й годі.— На її скронях сіріли вечірні сутінки.

"…Мій теж з книжками все ходив… Переселились вони десь із південних країв. Засмаглі, чо-ласті і очі у всіх сині, як небо над лиманом. Донька вся в той рід пішла — тільки й мого, що волосся чорне. Його забрали від нас похмурої години… Відтоді й труїться серце, хоч минуло вже багато років. І думка труїться…"

Витягла з фарби останнє яйце, поклала докупи на полив'яний таріль. Зазеленіло воно квітневою надією поверх червоно-чорних споминів.

"…Кому дістанеться це останнє? Арсенові? Макарові? А, може, Ірусі?.. Нарешті зберемось всією родиною. Як давно очікую на цей день. Господи, а про Петра з Тетяною й забула!"

І знову біла сфера вкривалася нитками розтопленого воску — з'являлися на ній і карпатські ялиці, і човни-чайки на синьому морі, і півники з палаючими гребінцями.

"…Гай-гай, поганий уже маю зір. Колись малюнки були майстерніші, та й вигадкою багатші.— Раптом впустила в пелену яйце, схопилась за серце. — Що це? — Зів'яла вся, відкинулась на стілець. — Хоча б минулось… Встигнути б закінчити останню писанку. Завтра ж приїдуть гості…"

Гості підходили до столу, де в мисці з чорноземом зеленіли свіжі паростки ячменю, а між них пістрявіли писанки.

— Які дивні малюнки! — На місці писанки залишилось порожнє кубельце та зламаний стебелець ячменю. — Це справжнє мистецтво. — Пальці повертали яйце на всі боки, крутили на столі, щоб дізнатися чи варене. — І подумати тільки! Наша тітонька такий майстер! Я нічого подібного не бачила.

— Воно їй треба було? — почулося раціональне.

— Ага, стільки турбот і все для того, щоб помилуватись і з'їсти. А від цього було б смачнішим… — В стомленому голосі вчувався відгомін ранкових заводських гудків, двигтіння цеху.

— Нехитрий малюнок, а тут і блиск шабель і людський відчай, — густі брови розкриллям шугнули над скельцями окулярів, над блідим широким

обличчям, від якого віяло половецьким степом. — Наші пращури боронили віру, щоб мати змогу писати писанки, щоб мати право на власну пісню. Я візьму цю барвисту надію, покладу на видному місці і милуватимуся нею щодня. — Його долоня обережно тримала писанку, як можна тримати лише пташеня.

— Я теж не розбиватиму. Арсене… — В її глибоких, як Всесвіт очах, відбивалися клаптики синього неба.

— Я — теж.

— Я — теж.

Смагляві, білі, натруджені, випещені руки вибирали з ячменю писанки, клали поряд себе на білі серветки.

— А де ж це наша тіточка?

— Справді… Де мати, Оксано?

— Побігла в магазин, по запіканку. Каже:

"Що то за Великдень, коли на столі немає запіканки?" Та щось довго не з'являється…

Вона лежала, вхопившись за серце, а по бруці серед скалок розбитої пляшки розповзалася густа малинова рідина. Обступили перехожі. Молодий лікар рахував пульс і дивувався, чому в пальці цієї жінки пов'їдалася фарба.